

Barna József: Csontig csupaszított...

A koporsó – jaj, de hosszú út után –,
megpihent a gödörben.
Hantok koppantak,
az élet búcsúzott – utolsó szó jogán –,
szétporló rögökkel.
Lassan nőtt a halom
az örök nyugalom fa-fekhelye fölött.

Itt valami bezárult,
ott valami átsuhant
csillagok éteri kapuján.
Retinára kövültek a fények.
Homlokcsont mögött
sejtbe fagyott az utolsó gondolat.
Talán a lélek is por lett.
Kérdések megszakadtak,
válaszok szétködlöttek.
Én-képek égett pernyéje
megfoghatatlanul múltba lebeg.
Horgas csőrű gond, lepke öröm
elszálltak a testből gyáván,
itt hagyva tehetetlen a most
érthető érthetlent,
hogy hiába minden, ha egyszer
a VAN már soha többé nincsen.

A földdel kukacok, lárvák nyüzsögve
dübörögnek vissza,
mint dolgos munkások
televény tömege a hajnali vonattal.
Élet és halál metamorfózisának
csontig csupaszított egyszerűsége.